

gelse kan afgjøre, om der er noget sundhedsfarligt derved eller ikke, men dette gjælder ikke om Kjød. Efter Alt, hvad der med Hensyn til dette Punkt er oplyst af Sagkyndige, saa maa der vist antages ikke at være nogen Meningsforskjel om det, at naar man skal have en Kontrol, der sikker mod sundhedsfarligt Kjød, maa den strække sig dertil, at den Kontrollerende maa se Dyret før Slagtingen eller umiddelbart efter Slagtingen, inden det bliver splittet ad, og navnlig, at han maa have Udgang til at se Dyrets Indvolde, fordi de fleste af de Sygdomme, som kunne antages at gøre Nydelser af Kjødet farlig for Sundheden, i Reglen ville have Sæde i Indvoldene eller i al Fald være kjendelige ved de Forandringer, som Indvoldene ere undergaaede, og den sygelige Tilstand, som Indvoldene bære Præg af. Kjød er i det Hele taget Gjenstand for særlig Behandling her, fordi dets sundhedsfarlige Væstfæthed ikke kan konstateres blot ved at betragte de enkelte afhugne Stykker, som maatte ligge fremme til Salg, idet man der blot kan se, om det er mere eller mindre godt Kjød, men ikke, om det er farligt for Sundheden. Idet nemlig flere af de Sygdomme, som efter den almindeligste Mening medføre, at Kjødet er farligt for Sundheden, ikke fremtræde med noget saadant ydre Spor i Kjødet — Kjød af sygt Kreatur kan se lige saa godt ud som Kjød af et sundt Kreatur — saa har Lovforslaget derfor i det Hele taget stillet Kjød paa en særlig Maade, forskjellig fra alle andre Artikler. Men paa den anden Side er det jo vist, at dette fremkalder store Vanskeligheder, og navnlig mente man i Landstinget, at den Regel, som oprindeligt fandtes i Lovforslaget, ikke vilde være gennemførlig, hvorfor man mente at maatte ombytte den med den, der nu staar i Lovforslagets § 5. Det, der efter min Mening er den vægtigste Indvendning mod Lovforslagets Regel i § 5, er jo det, at det er en meget svag Garanti, naar det, hvor vidt Ansvar kan gjøres gjældende eller ikke, skal være afhængig af, om den, der har slagtet Kreaturet, kan overbevises om at have været vidende om, at Dyret var sygt eller ikke. Derved vil der aabnes Udgang til at undgaa Ansvar i mange Tilfælde, idet Bedkommende negter at have vidst, at Dyret var sygt, og derved vil han sikkert i mange Tilfælde kunne fri sig. Men jeg har dog ment, at den Forskrift, som nu staar i § 5, alligevel var bedre end Intet og alligevel frembød nogen Sikkerhed; for det Første for saa vidt den omhandler selvdøde Kreaturer, idet det ikke vil være saa let for Nogen at gøre gjældende, at han ikke vidste, at Dyret var selvdødt, og dernæst har ogsaa den Betragtning nogen Vægt — det blev ogsaa fremhævet i det andet Thing, — at det paa Landet i Reglen vil være temmelig bekjendt for Naboer og de Omboende, at et saadant Dyr var sygt, saaledes, at man har ment, at det paa Landet vilde være sjældnere, at

en Mand vilde kunne klare sig ved at paabaeraabe sig, at han ikke vidste, at Dyret var sygt. Den Bestemmelse, som nu findes i § 5, er altsaa indsat i Lovforslaget, fordi man har ment, at udenfor Kjøbstederne i det Mindste kunde der ikke være Tale om at gaa videre, fordi det vilde være praktisk uudførligt for dem, der leve af at slagte Kreaturer paa Landet, altid at sørge for at faae tilkaldt en Dyrlege ved Slagtingen. Hvad Kjøbstæberne angaa, vil jeg sige, at jeg for min Part ikke vilde finde, at der kunde være Noget at erindre imod i Loven at optage en Bestemmelse af den Art, som var foreslaaet i Landstinget, men som der blev forkastet. Det vil vel erindres, at denne Bestemmelse ikke gik ud paa overhovedet at udgøre en Løng med Hensyn til at have Slagtehus, men kun gik ud paa at bemyndige Kommunalbestyrelserne — en saadan Bemyndigelse behøvedes maasse iffe engang — gik ud paa, at naar Kommunalbestyrelserne i Sundhedsvedtagterne vilde optage en Bestemmelse om at indføre Slagtehus, skulde de nyde den og den Begunstigelse, dette forekommer mig at være en Bestemmelse, som ikke kan vække stor Betænkelighed. Vist er det i alt Fald, at med Hensyn til Byerne og navnlig de store Byer vil det være den mest praktiske Maade, hvorpaa en nogenlunde betryggende Kontrol kan gennemføres, at Slagtingen bliver henvist til Slagtehus. Jeg synes derfor, at det Forslag, der i den Retning var fremført i det andet Thing, og som jeg tillod mig at støtte, skjøndt det ikke var stillet af mig, men af et Mindretal i Udvalget, var meget uskyldigt. Jeg synes ikke, at man kan sige, at det i Grunden gik videre ud over, hvad der allerede ifølge den bestaaende Tingenes Tilstand kunde ske. Et andet Spørgsmaal er det jo, hvilke Kontrolbestemmelser der skulde gjælde med Hensyn til Kjød, der indføres fra Landet. Det er et Spørgsmaal, som ikke staar i aldeles nødvendig Forbindelse med det andet. Meningen med Slagtehusene er jo nærmest og umiddelbart kun den, at de Slagtere, der ere bosiddende i Byen, skulde foretage deres Slagtinger der, men den Omstændighed, at der indføres Slagtehus, medfører jo ikke i og for sig Noget med Hensyn til det Kjød, der indføres til Byen. Det er ganske vist omtalt af Uendingsforslagsstillerne, og det vil jeg ogsaa nok troe laa i deres Hensigt, at der skulde være en eller anden Kontrol med det Kjød, der indføres fra Landet i saadanne Kjøbstæder, hvor Slagtehusene vare oprettede; men dette sidste forekommer det mig ikke heller, man kan betegne som noget særlig Betænkeligt, nota bene, naar denne Kontrol bliver indrettet paa en saadan Maade, at den ikke lægger væsentlige Hindringer i Veien for Forhandlingene i Byen af Kjød fra Landet. Det er ingenlunde min Mening, at man burde lægge afgjørende eller væsentlige Hindringer i Veien for Forhandlingen af Kjød fra Landet i Byen, og jeg tror heller